

ရန်ကုန်မြို့

ကလေးတို့ဖတ်ဖို့

၁၀၀၀ ည ပုံပြင်များ

တက္ကသိုလ်ရွှေဂျိုင်း

NOBEL-MYANMAR
LITERARY FESTIVAL
(Literature for Children)

နိဒါန်း

ကလေးတို့ ဖတ်ဖို့ ၁၀၀၁ ည ပုံပြင်များ

ကမ္ဘာကျော် အာရပ်ပုံပြင်ဖြစ်သော ၁၀၀၁ ညပုံပြင်တွင် ကလေးရော လူကြီးပါ စိတ်ဝင်စားသော ပုံပြင်များ ပါဝင်သည်။ ပုံပြင်များ သည် အလွန်အံ့ဩဖွယ်နှင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်အကြောင်းများ စုံလင်စွာ ပါဝင်သည်။ ပုံပြင်ထဲတွင် နတ်သမီးလေးများ၊ နတ်သူငယ်များ၊ မှင်စာများ၊ စုန်းကဝေများ၊ ဘီလူးများ နှင့် နဂါးအစရှိတဲ့ တိရိစ္ဆာန်မျိုးစုံပါဝင်သည်။ ။ ၎င်းပြင် မြင်းပျံများ၊ ကော်ဇောပျံများ၊ ထူးဆန်းသော သစ်ပင်များ ပါဝင်ပြီး ၎င်းတို့ သည် အမျိုးမျိုးသော တန်ခိုးများ ဖြင့် ကောင်းတာရော၊ ဆိုးတာပါ လုပ်နိုင်ကြသည်။ ။

ကလေးများ သည် ထိုကဲ့သို့ထူးဆန်းသော အကောင်ဗလောင်များ နှင့် လူများ၊ နတ်သမီးများ ပါသော ပုံပြင်များကို နှစ်သက်တတ်ကြသည်။ ။ ခေတ်စနစ်များ ပြောင်းသွားသော်လည်း ကလေးများ အတွက် ပုံပြင်သည် အမြဲ ရှင်သန်လျက်ရှိသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ပုံပြင်သည် ခေတ်မီတော့၊ ပုံပြင်ခေတ်ကုန်သွားပြီဟု ဘယ်တော့မှ ပြောကြမည် မဟုတ်ပါ။ ပုံပြင်သည် ကလေးရော လူကြီးကိုပါ ဆွဲဆောင်နိုင်သဖြင့် မျိုးဆက်ပေါ်

င်းများ စွာ၊ နှစ်ပေါင်းများ စွာ မကွယ်ပျောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

တချို့လူကြိုက်များ သော ပုံပြင်များကို ကာတွန်းများ ဆွဲ၍ လည်းကောင်း၊ ပြဇာတ်များ ၊ ရုပ်ရှင် များ တွင် လည်းကောင်း ဖော်ပြကြသည်။ ။ ဂျာမနီနိုင်ငံမှ ဂျက်ကော့နှင့် ဝေဟမ်ဂရင်း (Jacob (၁၇၈၅-၁၈၆၃) and Wilhelm Grimm (၁၇၈၆-၁၈၅၉) ညီအစ်ကိုတို့ သည် ၁၈၂၃-၂၆ ခုနှစ်အတွင်း နတ်သမီးပုံပြင်များ ၂၀ ကျော် ရေးသားခဲ့သည်။ ။ ထို့နောက် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်ပြီးနောက် ဒိန်းမတ်မှ စာရေးဆရာ ဟင်းအင်ဒါဆင် (Hans Andersons (၁၈၀၅-၁၈၇၅)၏ နတ်သမီးပုံပြင်များကို ဘာသာပြန်၍ ပထမဆုံးပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ။ သူ၏ ပုံပြင်များ တွင် ယခုတိုင် ကလေးရော လူကြီးပါကြိုက်နှစ်သက်ကြသည့် 'အရုပ်ဆိုးသောဘဲကလေး' (The Ugly Ducking)သည် အလွန်ကျော်ကြားသော ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ။ သူနှင့် တစ်ခေတ်တည်းမှာ နာမည်ကျော်သော 'စင်ဒရဲလား' Cinderella ပုံပြင်သည် ပြင်သစ်စာရေးဆရာ ချားလ်ပေးရီး (Charles Perrault) (၁၆၂၈-၁၇၀၃) ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

မူလပုံပြင်များကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အသွင်ကူးပြောင်း၍ ပြောဆိုကြသည် များ လည်း ရှိသည်။ ။

တိုင်းပြည်တစ်တိုင်းပြည်နှင့် တစ်တိုင်းပြည်ယဉ်ကျေးမှုမတူညီကြသလို တချို့ပုံပြင်များ သည် ကလေး များ ၏ စိတ်ကို ထိခိုက်မှုမရှိစေရန် ပြင်ဆင် ပြောဆိုမှုများ ရှိသည်။ ။ တချို့ စိတ်ထိခိုက်စရာ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းများကို "ပျော်ရွှင်စွာနှင့် နေထိုင်ကြလေသတည်း" ဟု အဆုံးသတ်ကြသည်။ ။ 'စင်ဒရဲလား' Cinderella ပုံပြင်ဆိုလျှင် မူကွဲပုံပြင်ပေါင်း ၇၀၀ ကျော်ရှိသည် ဟု ဆိုသည်။ ။ ရှေးအကျဆုံးပုံပြင်မှာ ၉ ရာစုနှစ်က တရုတ်ပြည်မှ ဖြစ်သည် ဟာ ဆိုသည်။ ။

ယခုဖော်ပြမည့် '၁၀၀၁' ညပုံပြင်များ ၏ ဖြစ်ပေါ်လာပုံအစကို ယခု လိုဖော်ပြသည် ကို ဖတ်ရှုရပါသည်။ ။

အလွန်ချမ်းသာ၍ သြဇာအာဏာကြီးမားသော ဘုရင်တစ်ပါးသည် သူ့အပေါ်သစ္စာဖောက်သော မိဖုရားတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍ မိန်းမများ အပေါ် ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့ခဲ့သည်။ ။ သူ့အပေါ်သစ္စာမစောင့် သော မိဖုရားအားလည်း သတ်ပစ်ခဲ့သည်။ ။

ထို့နောက် ထိုဘုရင်သည် သူ၏ ပညာရှိအမတ်ကြီးအား လှပသော သတို့ သမီးကို တစ်ညလောက် ဆက်သဖို့ အမိန့်ပေးသည်။ ။ ထို သတို့ သမီးကို ထိုနေ့တွင် လက်ထပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် သတ်စေခဲ့ သည်။ ။ ဘုရင်ကြီး ယခုလိုပြုလုပ်ခြင်းသည် သူ့အပေါ် သစ္စာဖောက်ရန် အခွင့်မပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဤကဲ့သို့ ဘုရင်ကြီးသည် သူ၏ မိဖုရားများ ကို သတ်လာသည် မှာ သုံးနှစ်မျှကြာခဲ့သည်။ ။ ဘုရင်ကြီးရွေးချယ်ခံရ သော သတို့ သမီးတို့ ၏ မိသားစုများ သည် သူတို့ ၏ သမီးအတွက် စိတ် မကောင်းဖြစ်ကြသလို တစ်တိုင်းပြည်လုံးရှိ လူများမှာ လည်း စိတ်ပင်ပ န်းဆင်းရဲကြသည်။ ။ တချို့မိသားစုများ သည် သူတို့ ၏ သမီး အရွယ်မ ရောက်ခင် တခြားအရပ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ကြသည်။ ။

သို့နှင့် ပညာရှိအမတ်သည် သူတို့ တိုင်းပြည်တွင် သတို့ သမီးတစ် ယောက်မှ မကျန်သည့်အဖြစ်နှင့် တွေ့ရသည်။ ။ ထိုအခါ သူ၏ သမီးက ဖ ခင်ကြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး အကျပ်ရိုက်နေသည် ကိုလည်း မကြည့်ရ က် သူတို့ တိုင်းပြည်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသော တရားမျှတမှုမရှိဘဲ အမျိုးသ မီးများ ဆုံးရှုံးရသည် ကိုလည်း ပြေပျောက်ရန်အတွက် သူ့ဖခင်အား သူ ကို သတို့ သမီးအဖြစ် ဘုရင်ကိုဆက်သဖို့ ပြောသည်။ ။

ထိုမိန်းကလေး၏ အမည်မှာ ရှာရာဇတ်ဖြစ်သည်။ ။ ရှာရာဇတ်သည်

ဘုရင်ကြီးထံရောက်သွားပြီး မင်္ဂလာဦးညတွင် ဘုရင်၏ သဘောတူညီမှုဖြင့် ပုံပြင်ပြောပြသည် ။ သူပြောသောပုံပြင်ကို စိတ်ဝင်စားသော ဘုရင်ကြီးသည် ညအိပ်ချိန်ရောက်သော် နောက်တစ်နေ့တွင် ပုံပြင်ကို ဆက်ပြောရန်ပြောသည် ။ မနက်မိုးလင်း၍ ရှာရာဇတ်ကိုသတ်ရန်အတွက် လာခေါ်သောအခါ ဘုရင်ကြီးက ပုံပြင်ဆုံးသည် အထိပြောပြီး နောက်တစ်နေ့မနက်မှ သတ်ရန်ပြောလိုက်သည် ။ သို့နှင့် ညရောက်သော် ရှာရာဇတ်သည် ပုံပြင်ကိုဆက်ပြောသည် ။ ရှာရာဇတ်သည် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပုံပြင်များကို ညစဉ်ဆက်၍ ပြောလာသည်မှာ ညပေါင်း ၁၀၀၀ ကျော်လွန်ခဲ့သည် ။

ညပေါင်း ၁၀၀၀ ပြည့်သောနေ့ပြီး၍ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ရှာရာဇတ်တွင် ကိုယ်ဝန်ရှိနေကြောင်း သူသိသွားသည် ။ ထို့ကြောင့် ရှာရာဇတ်က သူ့တွင် ပုံပြောရင် တစ်ပုံသာကျန်တော့ကြောင်းနှင့် သူ့တွင် ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားသည် ။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဘုရင်ကြီးသည် ပညာရှိအမတ်ကိုခေါ်သည် ။ ရှာရာဇတ်၏ ဖခင် ပညာရှိအမတ်မှာ သူ့သမီးကို သတ်ဖို့ အချိန်ရောက်သဖြင့် ဝမ်းနည်းနေသည် ။ သို့သော် ဘုရင်ကြီးက သူ့အား ကြင်ကြင်နာနာဖြင့် ကြိုဆိုပြီး သူနှင့်သူ့ဇနီး ညပေါင်း ၁၀၀၁ ညပြောခဲ့သော ပုံပြင်များကို မှတ်တမ်းတင်ရေးမှတ်ရန် ညွှန်ကြားသည် ။

ထိုတစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်ကို 'အာရေဗျညများ' The Arabian Nights ဟု လည်း ခေါ်စေသည် ။ ထိုပုံပြင်များကို ပထမဆုံးဘာသာပြန်သူမှာ ပြင်သစ်လူမျိုး Antoine Galland (၁၆၄၆-၁၇၁၅)ဖြစ်ပြီး အတွဲပေါင်း ၁၀ တွဲကို (၁၇၀၄-၁၇၁၂)တွင် ဘာသာပြန်ခဲ့သည် ။ နောက်ထပ်အတွဲ (၂)တွဲကို ၁၇၁၇တွင် ဘာသာပြန်သည် ။ ထိုပုံပြင်များကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်

၁၇၀၆ ခုနှစ်တွင် ထွက်လာသည် ။ မြန်မာဘာသာဖြင့် သခင်ဘသောင်း
(၁၉၀၂-၁၉၈၂)က ဘာသာပြန်ခဲ့သည် ။ (၁၉၅၈-၁၉၆၁)တွင် ဖြစ်သည် ။

ဒုတိယ ၁၀၀၁ ည ပုံပြင်များကို ဘာသာပြန်သူမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး
ဆာရစ်ချက်ဘတန် Sir Richard Burton (၁၈၂၁-၁၈၉၀) ဖြစ်သည် ။
သူဘာသာပြန်သော 'The Book of the 1000 Nights and a Night' ၁၀
၀၁ ညပုံပြင်သည် ၁၆ တွဲဖြစ်ပြီး (၁၈၈၅-၁၈၈၈) အတွင်း ဘာသာပြန်ခဲ့
သည် ။

၁။ အလီဘာဘာနှင့် ခိုးသား ၄၀

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ကာဆင်နဲ့ အလီဘာဘာလို့ ခေါ်တဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ အစ်ကို ကာဆင်ဟာ ချမ်းသာပြီး လောဘကြီးတယ်။ အလီဘာဘာက ဆင်းရဲပြီး စိတ်ကောင်းရှိတယ်။

အလီဘာဘာဟာ နေ့တိုင်း မြည်းနှစ်ကောင်နဲ့ တောထဲကိုသွားပြီး ထင်းခုတ်တယ်။ သူခုတ်လို့ ရတဲ့ ထင်းတွေကို ဈေးမှာ သွားရောင်းတယ်။

တစ်နေ့တော့ တောနက်ထဲမှာ ထင်းခုတ်နေတုန်း မြင်းခွာသံတွေကြားရတယ်။ အလီဘာဘာဟာ လူသူမနီးတဲ့ တောထဲမှ မြင်းခွာသံတွေ အများကြီးကြားတော့ ကြောက်ပြီး သူ့ရဲ့ မြည်းနှစ်ကောင်ကို ဝှက်လိုက်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီးပုန်းနေတယ်။

မြင်းစီးသမား ၄၀ ဟာ အလီဘာဘာပုန်းနေတဲ့ သစ်ပင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့ ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဟာ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုဆီ ကိုသွားပြီး ပါးစပ်ကနေ "တံခါးဖွင့်လိုက်ပါ ဆက်ဆမီ" လို့ အော်လိုက်တယ်။

သူ့ရဲ့ အော်သံအဆုံးမှာ ကျောက်နံရံကတံခါးကြီးဟာ ပွင့်သွားတယ်။ လူ ၄၀ ဟာ သူတို့ သယ်လာ တဲ့ ပစ္စည်းထုပ်တွေကိုသယ်ပြီး ဂူထဲဝင်သွားကြတယ်။ မကြာခင်မှာ သူတို့ ဟာ ဂူထဲကပြန်ထွက် လာပြီး

သူတို့ ခေါင်းဆောင်က "တံခါးပိတ်လိုက်ပါ ဆက်ဆမီ" လို့ အော်တယ်။ ဒီတော့ ပွင့်နေတဲ့ တံခါးကြီးဟာ အလိုလိုပိတ်သွားတယ်။ သူတို့ တွေ အားလုံး မြင်းပေါ်တက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားကြတယ်။

အလီဘာဘာဟာ သစ်ပင်ပေါ်ကနေဆင်းလိုက်ပြီး စောစောကဂူဆီ ကိုသွားတယ်။ သူက ဂူဝကိုရောက်တော့ "တံခါးဖွင့်လိုက်ပါ ဆက်ဆမီ" လို့ ပြောလိုက်ပြီး တံခါးပွင့်လာတော့ ဂူထဲကိုဝင်လိုက်တယ်။ ဂူထဲမှာ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားတွေ ပြည့်လျှံနေတာတွေ့ရတယ်။ တကယ့်ရ တနာသိုက်တစ်ခု လိုပဲဖြစ်တယ်။

ဒီတော့ အလီဘာဘာက ဒီဂူဟာ စောစောကလာသွားတဲ့ သူခိုးတွေ ရဲ့ ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေဝှက်တဲ့ နေရာပဲဆိုတာ သိသွားတယ်။ သူဟာ ရွှေ ဒင်္ဂါးအိတ်တစ်အိတ်ကိုယူပြီး အပြင်မှာ ဝှက်ထားတဲ့ မြည်းပေါ်မှာ တင် လိုက်တယ်။

နောက်တစ်ခါ ဂူထဲပြန်ဝင်ပြီး သူ့မြည်းတွေသယ်နိုင်သလောက် သ ယ်လာပြန်တယ်။ ဒီရွှေဒင်္ဂါး အိတ်တွေပေါ်မှာ သူခုတ်လို့ ရတဲ့ ထင်းတွေ တင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ဂူပေါက်ကိုသွားပြီး "တံခါးပိတ်လိုက်ပါ ဆ က်ဆမီ" လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သူအိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ့ဇနီးကိုအဖြစ်အပျက်အားလုံး ပြောပြပြီး ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဖို့ သတိပေးတယ်။ အလီဘာဘာက သူယူလာတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို မီးဖိုခန်းထဲမှာ မြေကြီးတူးပြီး မြှုပ်ဖို့ စိတ် ကူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိန်းမက စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီး "ရှင်ယူလာတာ ရွှေဒင်္ဂါး ဘယ်လောက်လဲဆိုတာ ကျွန်မ ချိန်ကြည့်ပါဦးမယ်" လို့ ပြော တယ်။

သူ့မိန်းမက ရွှေဒင်္ဂါးတွေချိန်ကြည့်ဖို့ သစ်သားချိန်ခွင်သွားငှားတယ်။

ဒီအခါမှာ ကာဆင်ရဲ့ မိန်းမက အလီဘာဘာလို ဆင်းရဲသားက ချိန်ခွင်ငှားတာကို သံသယဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သစ်သားချိန်ခွင်ရဲ့ အောက်ဘက်မှာ ကော်သုတ်ပြီးမှ ငှားလိုက်တယ်။

အလီဘာဘာရဲ့ မိန်းမဟာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကိုချိန်ပြီး ကာဆင်ရဲ့ မိန်းမ ကို ချိန်ခွင်ပြန်ပေးလိုက်တယ်။ သူပြန်ပေးလိုက်တဲ့ ချိန်ခွင်ရဲ့ အောက်မှ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကပ်ပါသွားတာကို မသိဘူး။ အဲဒီနေ့က ကာဆင် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ့မိန်းမက ရွှေဒင်္ဂါးပြားကိုပြပြီး အခုလိုပြောတယ်။

"ရှင်ပြောတော့ ရှင့်ညီက ဆင်းရဲတယ်ဆို။ အခုတော့ ရှင့်ညီက ရွှေဒင်္ဂါးတွေအများကြီး ပိုင်နေပြီ။ ကျွန်မဆီက ချိန်ခွင်တောင် လာငှား သွားတယ်"

လောဘကြီးတဲ့ အစ်ကို ကာဆင်ဟာ ချက်ချင်းပဲ အလီဘာဘာအိမ် သွားပြီး သူ့မိန်းမရဲ့ အစွမ်းနဲ့ အလီဘာဘာတို့ ဆီမှာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေအများ ကြီးရှိတာ သူသိတယ်လို့ ပြောတယ်။ အလီဘာဘာဟာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်လိုပဲငြင်းငြင်း မရဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ အလီဘာဘာလည်း ခိုး သားတွေနဲ့ ဂူအကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ လည်း သူ့အစ်ကို က မကျေနပ်သေးပဲ ဂူရှိတဲ့ နေရာကိုမေးတယ်။ ဂူရှိတဲ့ နေရာကိုမပြော ရင် အလီဘာဘာကို သူခိုးတွေရဲ့ ကြံရာပါအဖြစ် တိုင်မယ်လို့ ပြောတယ် ။

အလီဘာဘာက သူယူလာတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးပြားတစ်ဝက်ကို ယူသွားဖို့ ပြောပေမယ့် သူ့အစ်ကိုကတော့ သူကိုယ်တိုင်သွားယူဖို့ ပဲ စိတ်ပါနေတယ်။

ဒါနဲ့ အလီဘာဘာက ဂူတံခါးပွင့်တာနဲ့ ပိတ်တာအတွက် စကားကိုပါ သင်ပေးပြီး ဂူရှိရာကို လမ်းညွှန်လိုက်တယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောမှာ ကာဆင်ဟာ သူ့ရဲ့ မြည်း ၁၀ ကောင်ရယ် သယ်စရာပစ္စည်းတွေ ရယ်ယူပြီး တောထဲကိုသွားတယ်။ သူ ကျောက်ဆောင်ကိုရောက်တော့ "တံခါးဖွင့်လိုက်ပါ ဆက်ဆမီ" လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဂူတံခါးပွင့်သွားတော့ ဂူထဲကိုဝင်သွားတယ်။ ဂူထဲရောက်လို့ ရွှေငွေရတနာတွေ အများကြီးတွေ့တဲ့ အခါမှာ ဝမ်းသာအားရနဲ့ လောဘမသတ်နိုင်ဘဲ "ဒါ ငါ့ရဲ့ ရွှေတွေ၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေ" ဆိုပြီး အော်ဟစ်နေတယ်။ သူဟာ အကြီးဆုံးအိတ်နဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေကိုထည့်ပြီး

နောက်ထပ်အိတ်တွေမှာ လည်း ရွှေငွေတွေထည့်တယ်။ အဲဒီလိုထည့်နေ
တုန်း ခိုးသားတွေဂူထဲဝင်လာတာ သူမသိလိုက်ဘူး။ သူခိုးတွေဟာ သူ
တို့ ဂူထဲကို သူစိမ်းတစ်ယောက်ဝင်ပြီး နေတာတွေ့တော့ သူတို့ ဓားတွေ
နဲ့ ကာဆင်ကို ခြောက်ပိုင်းပိုင်းပြီး သတ်လိုက်တယ်။

ညရောက်လို့ ကာဆင်ရဲ့ မိန်းမဟာ စိတ်ပူပြီး အလီဘာဘာဆီကို
လာပြီး "ကျွန်မယောက်ျား တောထဲသွားတာ ပြန်မလာသေးဘူး" လို့
ပြောတယ်။

အလီဘာဘာဟာ ချက်ချင်းပဲ သူ့အစ်ကို အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ တွေ့
နေပြီလို့ သိလိုက်တယ်။ သူဟာ ရတနာတွေရှိတဲ့ ဂူကိုသွားပြီး ကြည့်
တော့ သူ့အစ်ကို သေဆုံးနေတာတွေ့တယ်။ ဒါနဲ့ အလီဘာဘာဟာ သူ့အ
စ်ကိုရဲ့ အလောင်းကို အိတ်ကြီးနှစ်လုံးထဲမှာ ထည့်ပြီး သယ်လာတယ်။
သူ့အိမ်ဝင်းထဲရောက်တော့ သူ့အိမ်ဖော် မော်ဂီရာနာကိုခေါ်ပြီး ပစ္စည်း
တွေသယ်ခိုင်းတယ်။ မော်ဂီရာနာဟာ စိတ်ကောင်းရှိပြီး ဉာဏ်လည်း
ကောင်းတဲ့ အိမ်ဖော်ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို အလီဘာဘာရဲ့ မိန်းမအတွက်
ထားတဲ့ အိမ်ဖော် ဖြစ်တယ်။ သူက အိမ်ဖော်မလေးကို အဖြစ်အပျက်
အားလုံးကို ပြောပြပြီး သူ့အစ်ကိုသေတာကို ရိုးရိုးတန်းတန်းသေတာလို့
ထင်အောင် လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားတဲ့ အကြောင်း ပြောတယ်။

သူကဆက်ပြီး "ငါစိုးရိမ်တာက သူခိုးတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်က ဒီသတ
င်းကြားရင် ငါတို့ တစ်အိမ်သားလုံးကို သတ်မှာ စိုးတယ်" လို့ ပြောတယ်

မော်ဂီရာနာက "ကျွန်မတာဝန်ပဲထားလိုက်ပါ" လို့ ပြောတယ်။ သူ ဒီ
ကိစ္စကိုလုပ်ဖို့ အချိန်လည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး။ သူဟာ
ဆေးဆိုင်ကိုသွားပြီး သူ့သခင်ရဲ့ အစ်ကိုဟာ တော်တော်နေမကောင်း ဖြ
စ်နေတယ်လို့ ပြောတယ်။ သူဆေးဆိုင်မှာ အဲဒီလိုပြောခဲ့ပြီး မကြာခင်

သူ့သခင်ရဲ့ အစ်ကိုဆုံးပြီဆိုတဲ့ သတင်းထွက်လာတော့ လူတွေမအံ့သြတော့ဘူးပေါ့။

နောက်တော့ သူက သိပ်ကိုတော်တဲ့ ဖိနပ်ချုပ်သမားတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာတယ်။ တွေ့တော့ သူခိုင်းတဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်ရင် ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဖိနပ်ချုပ်သမားက သဘောတူတဲ့ အခါ အိမ်ဖော်မလေးက ဖိနပ်ချုပ်သမားရဲ့ မျက်လုံးကို အဝတ်စည်းပြီး သူ့သခင်ရဲ့ အိမ်ကို ခေါ်လာတယ်။ အိမ်ကိုရောက်တဲ့ အခါ အပိုင်းခြောက်ပိုင်းဖြစ်နေတဲ့ ကာဆင်ရဲ့ အလောင်းကို ပြန်ပြီးဆက်ခိုင်းတယ်။ ဖိနပ်ချုပ်သမားဟာ အစကတည်းက လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်တဲ့ လူဖြစ်တာရယ် သူ့အတွက် လုပ်အားခလည်း မတန်တဆရတာရယ်ကြောင့် ကောင်းကောင်း လုပ်ပေးတယ်။ အလုပ်ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ မျက်နှာကို အဝတ်စည်းပြီး သူ့အိမ်ကို ပြန်ပို့လိုက်တယ်။

အလီဘာဘာရဲ့ အစ်ကိုရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို အမွှေးနံ့သာတွေနဲ့ ဆွတ်ဖြန်းပြီး သိပ်ကိုထူထဲတဲ့ ကော်ဇောတွေနဲ့ ပတ်လိုက်တယ်။ အသုဘအခမ်းအနား ကျင်းပတဲ့ အခါကျတော့ ဘာမှ အထစ်အငေါ့မရှိဘဲ ပြီးဆုံးသွားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ လူဆိုးတွေက သူတို့ ရဲ့ ဂူထဲမှာ အလောင်းမရှိတာ သိသွားတယ်။ ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့ လူက အရမ်းကိုစိတ်ဆိုးပြီး အခုလိုပြောတယ်။

"အခုလို ဂူထဲကိုဝင်တယ်ဆိုကတည်းက ဒီဂူထဲကိုဝင်ဖို့ ရွတ်ရမယ့်ဂါထာကို တစ်ယောက်ယောက်က သိနေလို့ ဖြစ်မယ်။ ငါတို့ အဲဒီလူကို ရအောင်ရှာပြီး သတ်ရမယ်"

သူ့ရဲ့ တပည့်တွေကို မြို့ထဲသွားပြီးစုံစမ်းဖို့ လွှတ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့

တပည့်တစ်ယောက်ဟာ အိမ်တစ်အိမ်မှာ လူတစ်ယောက်သေသွားလို့ အခုလေးတင် မြေမြှုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ သိသွားတယ်။ အဲဒီသူခိုးဟာ လောလောလတ်လတ် သေတဲ့ လူနေတဲ့ အိမ်မှာ မြေဖြူခဲနဲ့ အမှတ်အသားလုပ်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ သူ့ခေါင်းဆောင်ဆီကို ပြန်ပြီး သတင်းပို့တယ်။

သူခိုးခေါင်းဆောင်က "နက်ဖြန်ခါကျရင် အဲဒီအိမ်ကို မီးရှို့ရမယ်။ ဒါမှ အဲဒီအိမ်ကလူတွေအားလုံး သေသွားပြီး ဒီဂူရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်သူမှ မသိတော့မှာ" လို့ ပြောတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောမှာ အိမ်ဖော်မလေး မော်ဂီရာနာဟာ ဈေးဝယ်ဖို့ ထွက်လာတော့ သူ့သခင်ရဲ့ အိမ်တံခါးမှာ မြေဖြူနဲ့ ကြက်ခြေခတ်လုပ်ထားတာ တွေ့သွားတယ်။ သူက အခုလိုတွေးတယ်။

"ဒါဟာ ရန်သူရဲ့ လက်ချက်ဖြစ်ဖို့ သေချာတယ်"

သူ့စိတ်ထဲမှာ မဖြောင့်တာကြောင့် မြေဖြူခဲတစ်ခဲယူပြီး အဲဒီလမ်းထဲက အိမ်တိုင်း တူညီတဲ့ အမှတ် အသားတွေလိုက်ပြီး လုပ်တယ်။

အဲဒီနေ့ညကျတော့ လူဆိုးတွေရောက် လာပြီး အိမ်တိုင်းမှာ မြေဖြူခဲနဲ့ အမှတ်အသား လုပ်ထားတာ တွေ့တော့ စိတ်ရှုပ်သွားကြတယ်။ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က ဒီမြို့ကလူတစ်ယောက်ဟာ မကြာမီက ချက်ချင်းကြီး ချမ်းသာသွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ခေါင်းဆောင်ကိုပြောတယ်။ အဲဒီလူရဲ့ နာမည်က အလီဘာဘာလို့ ခေါ်ကြောင်း ဆက်ပြောတယ်။

လူဆိုးဗိုလ်ကြီးဟာ သူ့အကြံအစည်ကို အခုလိုပြောတယ်။

"ငါက ဆီကုန်သည် ယောင်ဆောင်မယ်။ ငါတို့ မြည်းအကောင်နှစ်

ဆယ်နဲ့ ဆီအိုး ၄၀ ပြင်ဆင်မယ်။ ဆီအိုးတစ်လုံးမှာ သံလွင်ဆီအပြည့်ထည့်ပြီး မင်းတို့ ၃၉ ယောက်က ကျန်တဲ့ အိုးတွေထဲဝင်ပြီး နေကြရမယ်။ ညရောက်လို့ ငါတို့ လုပ်ငန်းစတော့မယ်ဆိုရင် ငါကဆီအိုးအဖုံးကိုဖွင့်ပြီး "အခုအချိန် ရောက်ပြီ" လို့ ပြောမယ်။ ဒီအခါ မင်းတို့ က ဆီအိုးတွေထဲကထွက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ပြီး တွေ့သမျှလူတွေ သတ်ရမယ်"

အဲဒီနေ့ညနေစောင်းမှာ လူဆိုးဗိုလ်ကြီးဟာ အလီဘာဘာရဲ့ အိမ်ကို ရောက်လာတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ဆီကုန်သည် ပါလို့ ပြောပြီး ဒီအရပ်ကို သူတစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် အလီဘာဘာရဲ့ အိမ်မှာ တစ်ညတာတည်းခိုဖို့ တောင်းဆိုပြီး သူ့ရဲ့ သံလွင်ဆီထည့်ထားတဲ့ စဉ့်အိုးကို လက်ဆောင်ပေးတယ်။

အလီဘာဘာက "ကျွန်တော်တို့ အတွက် ဆီပေးစရာမလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားမြည်းတွေ ဒီမှာ တစ်ညတည်းခိုပါ။ ညစာကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ နဲ့ အတူစားပါ" လို့ ဖိတ်လိုက်တယ်။

အလီဘာဘာရဲ့ အိမ်ဖော် မော်ဂီရာနာက ညစာအတွက်ချက်ပြုတ်ရင်း ဆီကုန်သွားတဲ့ အတွက် ဆီကုန်သည် ရဲ့ ဆီအိုး ၄၀ ထဲက ဆီကိုသွားပြီးယူဖို့ လုပ်တယ်။ သူနဲ့ အနီးဆုံးဆီအိုးကို ဖွင့်လိုက်တော့ အထဲကနေ "အချိန်ရောက်ပြီလား" လို့ မေးသံကြားတယ်။ အိမ်ဖော်မလေးဟာ ကြောက်သွားပြီး "မရောက်သေးဘူး" လို့ မြန်မြန်ဖြေလိုက်ပြီး ချက်ချင်း အဖုံးကိုပိတ်လိုက်တယ်။ ကျန်အိုးတွေ လိုက်ဖွင့်တော့ စောစောက အိုးလိုပဲ မေးတာခံရတယ်။ နောက်ဆုံးဆီအိုးကျတော့မှ တကယ်ဆီတွေ ထည့်ထားတာ တွေ့ရပြီး

အိမ်ဖော်မလေးဟာ ဆီကိုခပ်ယူပြီး မီးဖိုဆီကိုပြန်ခဲ့တယ်။

အိမ်ဖော်မလေး မော်ဂီရာနာဟာ သူတို့ တစ်အိမ်သားလုံး ဒုက္ခရောက်တော့မယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားတယ်။ သူဟာ ဒယ်အိုးဇောက်ကြီးကိုယူပြီး ခြံထဲကဆီအိုးထဲက ဆီတွေလောင်းထည့်ပြီး ဆူအောင်တည်တယ်။ ပြီးတော့မှ အဲဒီဆီပူတွေကို ရေပုံးနဲ့ သယ်ပြီး လူဆိုးတွေပုန်းနေတဲ့ အိုးတွေထဲ လောင်းထည့်တယ်။

စဉ်အိုးထဲက လူဆိုးတွေအားလုံးသေတော့မှ အိမ်ဖော်မလေးဟာ အလီဘာဘာနဲ့ ဧည့်သည် တို့ ရှိတဲ့ ဆီကိုသွားတယ်။ အိမ်ဖော်မလေးဟာ

အင်္ကျီလှလှပပလေးဝတ်ပြီး ဧည့်သည် ကို ကပြီးဖျော်ဖြေမယ်လို့ ပြောတယ်။

သူ့လက်ထဲမှာ ဗုံတစ်လုံးနဲ့ နောက်တစ်ဖက်မှာ ဓားမြှောင်အသေးလေး ကိုင်ထားတယ်။ သူကတဲ့ အခါ ဗုံကိုတီးပြီး ဓားကိုတော့ မြှောက်မြှောက်ပြီးကတယ်။ သူဟာ ကတဲ့ အရှိန်ကို ဖြည်းဖြည်းနဲ့ မြှင့်လာပြီး ဧည့်သည် ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲဝင်တော့မည့်ဟန် ပြန်နေရာက ဧည့်သည် ကို ဓားနဲ့ ဝင်ပြီး ထိုးသတ်လိုက်တယ်။

အလီဘာဘာက အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မော်ဂီရာနာက ဒီဧည့်သည် ဟာ သူတို့ ကိုသတ်ဖို့ ရောက်လာတာလို့ ရှင်းပြတယ်။ သူဟာ သူ့ရဲ့ အိမ်သားတွေကို ခြံထဲမှာ ရှိတဲ့ ဆီအိုးတွေဆီခေါ်သွားပြီး ဆီအိုးထဲမှာ သေဆုံးနေတဲ့ ခိုးသားတွေကိုပြတယ်။

အလီဘာဘာဟာ အိမ်ဖော်မလေးကို အခုလိုပြောလိုက်တယ်။ "ကလေးမ မင်းဟာ ငါတို့ မိသားစု အားလုံးကို ကယ်တင်လိုက်တာပဲ။ မင်းကို ငါတို့ ရဲ့ အိမ်ဖော်အဖြစ်ကနေ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပြီး ကျေးဇူးဆပ်ပါတယ်။ မင်းဟာ ငါတို့ ရဲ့ မိသားစုဝင်တစ်ဦးဖြစ်သွားပြီ"

အလီဘာဘာရဲ့ စကားအဆုံးမှာ အလီဘာဘာရဲ့ သားဟာ သိပ်ကို ပျော်သွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူက အဲဒီအိမ်ဖော်မလေးကို ချစ်နေလို့ ဖြစ်တယ်။ သူဟာ အိမ်ဖော်မလေးမဟုတ်တော့တဲ့ မော်ဂီရာနာကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းပြီး သူတို့ နှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်စွာနေခဲ့ကြတယ်။ အလီဘာဘာကလည်း သူ့သားနဲ့ ချွေးမကို အိမ်တစ်လုံးဝယ်ပေးပြီး နေစေတယ်။

အလီဘာဘာအတွက် ဂူထဲကရွှေငွေတွေဟာ သူကြိုက်တဲ့ အချိန် အသုံးလိုတဲ့ အချိန်မှာ သွားပြီး ယူဖို့ ဖြစ်တယ်။ အလီဘာဘာ အခုလိုပိုက်

ဆံတွေအများကြီးနဲ့ ချမ်းသာတာကို သူ့မြို့က မြို့သူမြို့သား တွေအား
လုံးက ကျေနပ်ကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အလီဘာဘာဟာ လူ
တိုင်းအပေါ်မှာ ကြင်နာသနားတတ်ပြီး ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတာဖြစ်လို့ ပါပဲ။
ဒီတော့ အလီဘာဘာမှာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ၊ ငွေဒင်္ဂါးတွေရှိတာဟာ သူတို့ မှာ
ရှိသလိုဖြစ်လို့ ဖြစ်တယ်။
